

УДИ АЛЪН БОСЪТ

Превод от английски: Георги Шарабов, 1982

chitanka.info

Седях си в офиса, почиствах от нагара моя трийсет и осемкалибров и се чудех какъв ли ще е следващият ми случай. Харесва ми да съм частен детектив и въпреки че един-два пъти ми масажираха венците с автомобилен крик, сладкият мириз на „гущерите“ си заслужава риска. Да не говорим за мацките, които, макар и да не са основното ми занимание, все пак поставям по важност малко преди дишането. Затова, когато вратата се отвори и в стаята влезе дългокоса блондинка на име Хедър Бъткис, която каза, че работи като гол фото модел и се нуждае от услугите ми, слюнкоотделящите ми жлези превключиха на трета скорост. Носеше къса пола и впит в плътта пуловер, а тялото и описваше параболи, от които можеше да спре сърцето и на тибетски як.

— Какво мога да сторя за теб, сладурано?

— Искам да ми намериш една личност.

— Изчезнал човек? Обажда ли се в полицията?

— Не съвсем, господин Луповиц.

— Наричай ме Кайзер, съкровище. Добре, каква е далаверата?

— Бог.

— Бог ли?

— Точно така, Господ. Създателят, Основният принцип, Първопричината за всичко, Всевишният. Искам да ми Го намериш.

И друг път при мен са идвали откачалки, но когато са с телосложение като нейното, ги изслушвам търпеливо.

— Защо ти е?

— Това си е моя работа, Кайзер. Ти само го намери.

— Съжалявам, бонбонче. Съркала си адреса.

— Но защо?

— Докато не разполагам с всички факти... — рекох и понечих да се изправя.

— Окей, окей — прекъсна ме тя и прехапа устната си. Поопъна нагоре чорапа си, което си беше чиста аванта за мен, но в момента ме интересуваше друго.

— Хайде сега да се изясним, пилиенце.

— Добре де, истината е... че изобщо не съм гол фотомодел.

— Така ли?

— И името ми не е Хедър Бъткис. Казвам се Клер Розенсвайг и съм студентка във „Васар“. Специалност философия. История на

западната мисъл и прочие. През януари трябва да предам курсова работа. За западната религия. Всички колеги ще напишат криво-ляво някакви мъгливи размишления. Но аз искам да знам. Професор Гребъниър каза, че който открие със сигурност истината, ще изкара изпита. А тати ми е обещал мерцедес, ако имам само шестици.

Запалих една от моите „Лъки Страйк“ и лапнах дъвка. Историята й започваше да ми става интересна. Разглезена студентка. Висок коефициент на интелигентност и тяло, което исках да опозная по-добре.

- Как изглежда този Бог?
- Не съм го виждала.
- Тогава откъде си сигурна, че съществува?
- Това трябва ти да откриеш.
- Чудесно. И не знаеш отличителни белези, нито къде може да го търся?

— Не, нищичко. Макар да подозирам, че е навсякъде. Във въздуха, във всяко цвете, в теб и в мен... и в този стол.

- Ясно.

Значи беше пантеистка. Записах си това наум и казах, че ще се захвана със случая й срещу стотачка на ден плюс разходите и една вечеря на свещи с нея. Тя се усмихна и прие сделката. Слязохме заедно с асансьора. Навън вече падаше мрак. Може би Бог наистина съществува, а може би не — понятие нямах, но бях сигурен, че градът е пълен с копелета, които ще се опитат да ми попречат да разбера.

Реших първо да ида при равина Ицхак Вайсман, местен свещенослужител, който ми дължеше услуга, тъй като преди време открих пакостника, дето мажеше шапката му със свинска мас. Щом отворих дума за какво съм дошъл, усетих, че нещо не е наред, защото той се уплаши. Ама здравата се уплаши.

— Разбира се, има... там... ти знаеш какво, но нямам право да споменавам името Му, иначе ще ме порази начаса и с мен е свършено, макар да не виждам защо някой трябва да се засяга от това, че казват гласно името му.

- Виждал ли си Го?
- Аз ли? Не се бъзикай с мен. Щастлив съм, че доживях да видя внуци.
- Тогава откъде знаеш, че съществува?

— Айде сега! Що за въпрос!? Че ако там, горе, нямаше някой, щях ли да намеря такъв костюм за четиринайсет долара? Я пипни, пипни де — чист габардин. Още ли се съмняваш?

— Само това ли ти е доказателството?

— Ей, ами Старият завет? Да не би да е кълцан дроб? Как смяташ, че Моисей е успял да изведе израилтяните от Египет, а? Като е праскал степ ли? Не, човече, не можеш да разцепиш на две Червено море с играчка от „Корвет“. Нужна е сила.

— Значи е здравенjak?

— Да. Много е корав. Иначе минава за сладур.

— Откъде знаеш толкова много?

— Защото аз съм от отбраните хора. От всички свои чеда за нас Той се грижи най-добре, което с удоволствие бих обсъдил някой ден с Него.

— Какво му плащаш, за да си сред отбраните?

— Не ме питай.

Значи такава била работата. Евреите и Бог били дупе и гащи. Пак старата рекетърска история. Закрила срещу заплащане. А от думите на равина Вайсман останах с впечатлението, че Той здравата ги цица. Взех едно такси и отидох в „Билярдната на Дани“ на Десето Авеню. Управлятелят беше мазен дребосък. Не можех да го понасям.

— Чикаго Фил тук ли е?

— А кой иска да знае?

Сграбчих го за реверите заедно с кожата.

— Какво си въобразяваш бе, мършо?

— Отзад е — рече той далеч по-говорчиво.

Чикаго Фил. Фалшификатор, банков обирджия, яко копеле и заклет атеист.

— Такъв човек няма и никога не е имало, Кайзер. Чиста заблуда. Дрън-дрън, та пляс. Няма бос. Това е синдикат. Предимно на Сицилианци. Но е международен. Само че няма главатар. С изключение може би на папата.

— Искам да говоря с папата.

— Можем да го уредим — смигна ми той.

— Името Клер Розенсвайг говори ли ти нещо?

— Не.

— А Хедър Бъткис?

— Чакай малко. Ами да. Онази изрусената, с големите цици от „Радклиф“.

— От „Радклиф“ ли? На мен ми каза, че учела във „Васар“.

— Значи те е излъгала. Учителка е в „Радклиф“. Мъкнеше се известно време с някакъв философ.

— Пантеист?

— Не. Емпирик, доколкото си спомням. Тъпанар. Не признаваше нито Хегел, нито диалектическата методология.

— То е едно и също.

— Да, де. Беше барабанист на джаз трио. После се запали по логическия позитивизъм. Като не можа и там да пробие, опита с pragmatizma. Последното, което чух за него, бе, че задигнал солидна сума, за да си плати курса по Шопенхауер в Колумбия. Бандюгите го търсят под дърво и камък. Но им стига да докопат учебниците му и да ги препродадат.

— Благодаря ти, Фил.

— Едно ще ти река, Кайзер. Там, горе, няма никой. Празно е. Щях ли да пробутам толкова фалшиви чекове, щях ли така спокойно да бъркам в джоба на обществото, ако поне за миг бях попаднал на автентична следа от Всевишния? Светът се гради само на феномените. Нищо не еечно. Всичко е вятър и мъгла.

— Кой спечели петата серия на „Акведукт“?

— „Санта Бейби“.

Седнах в „О’Рурк“ да изпия една бира и да събера мислите си, но едно с едно не се връзваше. Сократ бил самоубиец... или поне така казват. Христос го затрили. Нищо откачил. Ако там, горе, имаше някой, значи се крие, дяволът му с дявол, та никой да не разбере за съществуването му. И защо Клер Розенсвайг ме изльга за „Васар“? Възможно ли е Декарт да е бил прав? Нима Вселената е двойствена? Или Кант е уцелил десетката, когато е допуснал съществуването на Бог в морално измерение?

Вечерта заведох Клер на ресторант. Десет минути след като ми връчиха сметката, бяхме вече в леглото и казвам ти, братче, стана тя една — бедна ти е фантазията. С такава акробатика в кърпа и е вързан златен медал на олимпиадата. След това тя отпусна глава на възглавницата до мен, разстилайки дългите си руси коси. Голите ни

тела още лежаха вплетени едно в друго. Пафках цигара и съзерцавах тавана.

— Клер, ами ако Киркегор се окаже прав?
— Моля?
— Ако няма как да си сигурна, просто вярвай — и толкоз.
— Абсурд!
— Не се прави на рационална.
— Не се правя на рационална, Кайзер — тя също запали цигара
— Но и ти не ми се прави на онтолог. Още по-малко сега. Направо няма да го понеса.

Личеше си, че е разстроена. Наведох се да я целуна, но телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката.

— За теб е.

Беше сержант Рийд от отдел „Убийства“.

— Още ли търсиш Бог?

— Да.

— Всемогъщия? Великия и единствен? Създателя На Вселената?

Първопричината за всичко?

— Точно така.

— Един със същите отличителни белези току-що го докараха в мортата. Не се помайвай, ами тръгвай веднага.

Той беше. Чиста работа. Изпипана от професионалист.

— Когато Го докараха, вече бе мъртъв.

— Къде го намерихте?

— В един склад на „Диланси Стрийт“.

— Някаква версия?

— Направил го е екзистенциалист. Сигурно е.

— Как разбра?

— Няма следи от последователност. Действал е, както дойде.

Импулсивно.

— В състояние на афект?

— Позна. Което означава, че си сред заподозрените, Кайзер.

— Отде накъде?

— Всички в управлението знаят за чувствата ти към Ясперс.

— Това не ме прави убиец.

— Още не, но си под подозрение.

Излязох навън, поех дълбоко дъх и се опитах да размисля по-трезво. Взех такси до Нюарк, слязох една пряка по-рано и повървях пеш до италианския ресторант „Джордино“. На маса в дъното седеше Негово светейшество. Познах го, той беше — папата. С двама типове, които бях виждал неведнъж сред статистите, строени за разпознаване на престъпник в участъка.

— Седни — покани ме той, вдигайки очи от чинията с къдрави спагети.

Поднесе ми пръстена си. Пуснах най-учтивата си усмивка, но не го целунах. Това го стъписа за мое огромно удоволствие. Един на нула за мен.

— Ще хапнеш ли?

— Не, благодаря, ваше светейшество. Вие си продължавайте, да ви е сладко.

— Нищичко ли не щеш? Поне салата?

— Току-що станах от масата.

— Както искаш, но да знаеш, че сосът с рокфор тук е мmmmm... пръстите да си оближеш. Не като във Ватикана, там бъркат само буламачи.

— Ще говоря направо, Отче. Търся Бог.

— Браво, знаеш при кого да идеш.

— Значи Той наистина съществува?

Въпросът ми ги развесели много и тримата искрено се разсмяха. Бандюгата до мен едва не се разхълца:

— Ама че майтап. Умното момче на бате, искал да знае дали Той съществува. Хо-ха-хо!

Повдигнах стола си, за да се наместя по-удобно, нагласих уж без да искам, дървения крак върху малкото му пръстче и се тръшнах с цялата си тежест.

— О, извинявай — му рекох.

Но той се напуши.

— Разбира се, че Той съществува, Луповиц, но аз съм единственият, който си общува с него. Той говори само чрез мен.

— А защо точно ти, приятелю?

— Защото у мен е червеният костюм.

— Тази Пижама ли?

— Не се Подигравай. Като стана сутрин и го облека, веднага се превръщам в голяма клечка. Тайната е в дрехите. Представи си, че съм с панталон и спортно яке: тогава не могат да ме арестуват по религиозни причини.

— Значи е измишльотина. Няма Бог.

— Откъде да знам. И да има, и да няма — все тая. Нали падат добри пари.

— Не се ли притесняваш, че някой път от перачницата ще закъснеят да ти донесат червения костюм и ще си останеш като нас?

— Ползвам специална дванайсетчасова услуга. Излиза с няколко цента по-скъпо, но пък няма риск.

— Говори ли ти нещо името Клер Розенсвайг?

— Разбира се. Работи в научния отдел на „Брин Мор“.

— Научния отдел ли каза? Благодаря.

— За какво?

— За отговора, отче.

Веднага хванах такси и отидох при моста „Джордж Вашингтон“. По пътя се отбих в офиса и набързо направих няколко справки. Докато пътувах към апартамента на Клер, подредих наум камъчетата и за първи път мозайката стана. Тя ме посрещна по фин прозрачен пеньоар. Изглеждаше разтревожена.

— Бог е мъртъв. Идваха полицаи. Търсят те. Смятат, че го е направил екзистенциалист.

— Не, захарче. Ти си го убила.

— Моля? Без майтапи, Кайзер.

— Ти си била.

— Какви ги дрънкаш?

— Да, ти, сладурче. Не Хедър Бъткис, нито Клер Розенсвайг, а доктор Елън Шепърд.

— Как научи името ми?

— Професор по физика в „Брин Мор“! Най-младата шефка на отдел, която са имали там. На зимния бал сваляш джаз музикант, който здраво е нагазил във философията. Женен е, ала на теб не ти пука. Отъркалвате се един-два пъти в сеното и ето че прилича на истинска любов. Но работата запечева, защото между двама ви застава някой. Бог. Той вярва или поне иска да вярва, обаче ти, муцинко, с твоето научно мозъче искаш да си абсолютно сигурна.

— Не, Кайзер, кълна се, не е така.

— Преструващ се, че учиш философия, защото така ще имаш възможност да премахнеш някои пречки. Отърваваш се доста лесно от Сократ, ала Декарт ти се опъва. Привличаш Спиноза, за да ликвидира Декарт, но когато Кант зацикля на място, се налага да очистиш и него.

— Чуй се само какви ги плешиш!

— Лайбниц го смилаш на кайма за кюфтета, но това не е достатъчно, защото знаеш, че ако някой вярва на Паскал, значи си мъртва. Няма как — трябва да му се свети маслото. Тук правиш грешка, защото се доверяваш на Мартин Бубер. Той се оказва мекушав, вярва в Бог и тогава не остава друг, който да пречука Бог, освен ти самата.

— Абе, Кайзер, съвсем ти се е разхлопала дъската!

— Не, бебчо. Престорила си се на пантеистка и така си се добрала до Него... ако изобщо го е имало, а всъщност го е имало. Той е отишъл с теб на купона у Шелби и когато Джейсън е бил с гръб към вас, ти си го убила.

— Кои са пък тия Шелби и Джейсън, мама му стара?

— Няма значение. Жivotът бездруго вече е абсурден.

— Кайзер — приплаква тя, разтреперана като лист, — нали няма да ме предадеш?

— Напротив, скъпа. Щом е извършено покушение срещу Всевишния, някой трябва да опере пешкира.

— О, Кайзер, можем да заминем някъде заедно. Само двамата. Ще забравим за философията. Ще си свием гнезденце и ще се занимаваме със семантика.

— Съжалявам, душко. Не си играем на шикалки.

Сълзи рукаха по бузите й, докато презрамките на пеньоара й уж случайно се смъкнаха надолу и изведнъж пред мен се разкри една дидидюс гола Венера, чието тяло подканяше: „Вземи ме. Твоя съм.“ Венера, чиято дясна ръка чорлеше разсеяно косата ми, докато лявата докопа един четирийсет и петкалибр зад гърба ми. Изпразних моя трийсет и осмак, преди да успее да натисне спусъка. Тя изпусна своя патлак и се преви одве, не вярвайки на очите си.

— Как можа, Кайзер?

Бързо губеше сили, но успях да ѝ го отперкам навреме:

— Проявата на Вселената като комплексна идея сама по себе си, противопоставена на съществуването във или извън собственото и съществуване, по природа е същностно нищо или нищо по отношение на всяка абстрактна форма, която съществува, съществувала е или ще съществува във вечността, и не се подчинява на законите на физиката или механиката, нито на идеи, отнасящи се до антиматерията или липсата на обективно съществуване, да не говорим за друга субективност.

Беше доста сложна мисъл, но струва ми се, че я схвана, преди да издъхне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.